

SPECIALITÉ'S. — Het *Journ. of the American medical Association* bevat mede een discussie, die te Philadelphia is gehouden over de spécialité's. Een onderzoek heeft aangetoond, dat in 1875—1880 een van de vijftig recepten een spécialité behelsde, en dat dit aantal in 1903 25 pCt. bedroeg. Merkwwaardigerwijze zijn het vooral de „reputable” heeren der praxis aurea, die het misbruik in de hand werken, en bij 70 pCt. hunner voorschriften weten zij eigenlijk niet, wat zij voorschrijven. De huisdokter der burgerklasse is het eerlijkst in dit opzicht. Vele doktoren en apothekers zijn aandeelhouders in maatschappijen, die spécialité's bereiden. De strijd tegen het euvel heeft in de laatste jaren het gebruik dier middelen reeds sterk doen afnemen. Sommige collega's zijn ook tegen het voorschrijven van de pharmaceutisch nagemaakte spécialité's en willen van geen voorschrift weten, dat niet door den arts zelf is samengesteld (vgl. bldz. 1924). Anderen willen vrij blijven, voor te schrijven wat zij willen, mits zij *weten*, wat zij voorschrijven. Er werd ook gewezen op de zoogenaamde medicinale voedingsmiddelen, die soms 15 maal meer kosten, dan zij waard zijn, en waarmede sommige patiënten in een toestand van *withongering* geraken, omdat zij en hun dokters zich verbeelden, dat een weinig van het dure eten gelijk staat met een maaltijd van werkelijke spijs. Tegen de onwetendheid op dit gebied moet worden opgetreden. Wie een vuil mes gebruikt, bedriegt het vertrouwen van zijn patiënt. *Evenzoo hij, die een hem onbekende hoeveelheid van een hem onbekend geneesmiddel voorschrijft.*

PINKHOF.

INGEZONDEN.

AFGEVEN VAN EEN VERKLARING VAN DOODSOORZAAK.

In n°. 18 van dit *Tijdschrift* bldz. 1480 drukt de hoofdredacteur den afgevaardigden ter a. s. algemeene vergadering op het hart, betreffende het meedeelen van de doodsoorzaak onzer patiënten aan de directies van levensverzekeringsmaatschappijen, niets te zeggen, wat reeds vroeger daaromtrent gezegd is. In zijn optimisme, wat betreft den uitslag, wil hij dan maar zoo gauw mogelijk laten stemmen en vertrouwt dat ook nu weer de meerderheid achter PINKHOF zal staan. Hoewel ook ik dat vertrouwen heb, acht ik het toch wenschelijk een schriftelijke bespreking van de nota van PINKHOF uit te lokken, die men kalm kan overdenken en bestrijden, voordat in Leeuwarden de sluizen der welsprekendheid opengaan. Het is niet mijn doel het klemmend betoog van de minderheid der commissie aan te vullen noch om haar slotsom te verdedigen, die voor zich zelf spreekt. Ik wilde de volgende beschouwing even onder de aandacht brengen van de meerderheid der commissie en van diegenen (mogen het weinige blijken!) der leden onzer Maatschappij, die met haar mede zouden willen gaan.

Op het eerste oog lijkt haar slotsom om elk vrij te laten in deze materie gewettigd. Wanneer niet de weigeraars voor hun gemoedsbezwaren gestraft werden!

— Collega VAN VOORTHUYZEN te Franeker werd geboycot en de maatschappij, die dit bewerkte, was gelukkig zoo dom hem dit mee te deelen. Andere zijn

wijzer. Ik krijg bijna geen keuringen meer te verrichten, omdat ik opgaaf weiger, maar men is zoo wijs er niets van te zeggen. Zoo zal het ook anderen vergaan.

Als het geen meerderheid is, dan is het toch een groote minderheid onzer leden, die gemoedsbezwaren heeft. Moet niet de geheele Maatschappij dezen leden de hand boven het hoofd houden? Wanneer een groot aantal leden ernstige bezwaren heeft, wanneer zooals PINKHOF zonneklaar aantoonde, de levensverzekeraars behalve bevrediging van hun hartstocht voor de statistiek (die bevredigd kan worden) geen ander doel hebben dan fouten van keurende artsen en bedrog van patiënten op te sporen, dan dient de Maatschappij als haar meening uit te spreken, dat aan levensverzekeringsmaatschappijen geen opgaaf van doodsoorzaak mag worden verstrekt.

Waar, zooals uit het voorstel Purmerend blijkt, nog wel eens iets hapert aan een algemeene waardeering van het werken onzer Maatschappij, daar toone zij althans, dat zij gemoedsbezwaren van een groot aantal harer leden weet te doen eerbiedigen.

Meppel, 9 Juni 1909.

JUL. LEYDESDORFF.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen enz.

Krankzinnigengesticht te Utrecht.

De *Nederlandschen Staatscourant* van Dinsdag 15 Juni 1909, n°. 137 bevat een Koninklijk besluit van den 4den Juli 1909, waarbij aan Regenten van het krankzinnigengesticht te Utrecht vergunning wordt verleend op een terrein aan den Dolderschen weg te Zeist een gesticht voor krankzinnigen op te richten. In dit gesticht, dat geacht zal worden één geheel uit te maken met het krankzinnigengesticht te Utrecht en dat zal bestaan uit 10 paviljoenen, een boerderij, tevens ingericht voor huisvesting van verpleegden, en de noodige dienstgebouwen, mogen niet meer dan 462 krankzinnigen (236 mannen en 226 vrouwen) verpleegd worden. De minister van binnenlandsche zaken zal na voltooiing van elk paviljoen het tijdstip bepalen, waarop het in gebruik mag worden genomen en het maximum van het getal verpleegden, dat daarin mag worden opgenomen. De geneeskundige behandeling der verpleegden wordt opgedragen — behalve aan den geneesheer-directeur, tevens werkzaam in het gesticht te Utrecht — aan ten minste drie geneeskundigen, die gevestigd moeten zijn in woningen op het terrein van het gesticht en buiten het gesticht geen geneeskundige praktijk mogen uitoefenen. Zoolang het aantal verpleegden niet meer dan 175 bedraagt, moet aan tenminste één, zoolang dat aantal meer dan 175 doch niet meer dan 325 bedraagt, aan tenminste twee geneeskundigen de behandeling zijn opgedragen.

Naar aanleiding van dit besluit moge er hier aan herinnerd worden, dat in Februari 1905 door het college van regenten van het krankzinnigengesticht te Utrecht in de gemeente Zeist een stuk land is gekocht groot 207 H. A. met de bedoeling daarop een nieuw buitengesticht te doen bouwen. Een groot gedeelte van dit land is reeds in cultuur gebracht als grasland en bouwland,